

Въ конѣцъ, въ пѣснѣхъ ѷаломъ Асафъ, пѣснь ко Ассуріанинѣ: ѿе.

Вѣдомъ ко Іудѣи бѣгъ, ко Ісраили вѣліе ѿма егѡ. И вѣсть въ мірѣ мѣсто егѡ, и жилище егѡ въ Сіѡнѣ: Тамъ сокрѣши крѣпости лѣкѡвъ, ѿрѣжіе и мѣчь и брань. Просвѣщаеши ты дѣвнѡ ѿ горъ вѣчныхъ. Смотѡшася вси неразѣмни сѣрдцемъ: сѣснѡша снѡмъ своимъ, и ничтѡже ѡверѣтѡша вси мѡжіе богѡтства въ рѣкѡхъ своихъ. ѿ запрещеніа твоегѡ; Бже Іакѡвль, воздремѡша всѣдши на кони. Ты страшенъ еси; и ктѡ противостѡнетъ тебѣ: ѿ толѣ гнѣвъ твоѣхъ. Съ небесе слышанъ сотворилъ еси сѣдъ; земля сѣвома и оумолчѡ: Внегда востѡти на сѣдъ бѣгъ, спасти всѡ крѡткіа земли. Икѡ помышленіе челоѡкческое исповѣтсѡ тебѣ. и ѡстанкѡ помышленіа прѡзднѡетъ ти. Помолитсѡ и воздадите гдѡви бѣгъ нашемѡ, вси иже ѡкрестъ егѡ принесѡтъ дѡры. Страшномѡ и ѡемлюшемѡ дѡху князей, страшномѡ пѡче царей земныхъ.

Въ конѣцъ, ѡ ідѡдѡмѣ, ѷаломъ Асафъ, ѿс.

Гласомъ моимъ ко гдѡ воззвахъ, гласомъ моимъ къ бѣгъ, и внѡтъ ми. Въ дѣнь скорби моеа бѣа кзыскахъ рѣкама моима, нѡщію предъ нимъ и не прелщѣнъ быхъ: ѡвержесѡ оутѣшитисѡ дѡша моа: Поманѡхъ бѣа и возвеселихсѡ, поглѡмляхсѡ, и малодѡшествоваше дѡхъ моѣ. Предваристѣ стражѡи ѿчи мой: смотѡхсѡ и не глаголахъ. Помыслихъ днѣ първыа, и лѣта вѣчнаа поманѡхъ, и подѡхсѡ: Нѡщію сѣрдцемъ моимъ глѡмляхсѡ, и тѡжаше дѡхъ моѣ. Еда въ вѣки ѡринѣтъ гдѡ, и не приложитъ благоволити